

Základní škola Olomouc, Heyrovského 33

ŽIVOTOPIS PAMĚTNÍKA

PAMĚTNÍK: Radislav Bušek

AUTOŘI: Martina Dostálová, Patrik Galus, Sára Kovaříková

PEDAGOGICKÝ DOZOR: Mgr. Michala Navrátilová

Radislav Bušek se narodil 15. března 1929 v Motyčíně u Kladna ve středních Čechách, což bylo rodiště také jeho matky. Zde přišli na svět i jeho dva starší bratři Všemil a Vlastimil. Do Čech přijela paní Bušková porodit své tři syny z Podkarpatské Rusi, kam s manželem – otcem dětí – odešli po 1. světové válce kvůli jeho pracovním povinnostem. Drahomíra, starší sestra pana Buška, se narodila na Podkarpatské Rusi, ale v důsledku špatných lékařských podmínek několik dní po narození zemřela.

Otec pana Buška pocházel z Prušánek u Hodonína na jižní Moravě. Za 1. světové války bojoval v československých legiích ve Francii. Po válce byl převelen jako finanční stráž v rámci československé státní správy na Podkarpatskou Rus, kam se přesunul již se svou ženou. V době 2. světové války patřil k aktivním členům domácího československého odboje. Později dále působil v československých ozbrojených silách a jeho rodina se v souvislosti s jeho zaměstnáním několikrát stěhovala.

Radislav Bušek strávil první tři roky svého života v Nižné Apši, v obci, která je dnes součástí Zakarpatské oblasti na Ukrajině a která tehdy patřila k Podkarpatské Rusi, nejvýchodnější části prvorepublikového Československa. Do deseti let pana Buška žila rodina ve Slatinských Dolech na Podkarpatské Rusi, kde protékající řeka Tisa tvoří hranici s Rumunskem. Tady malý Radislav začal chodit do obecné školy.

Na jaře 1939 byli Buškovi, stejně jako zhruba dalších šest tisíc Čechů, nuceni odejít z Podkarpatské Rusi, kterou si za 2. světové války nárokovali Maďaři. Krkolomnou cestou vlakem se asi po měsíci dostali přes Rumunsko, Jugoslávii a Rakousko do Brna. Po krátkém pobytu v Motyčíně se rodina Buškova přestěhovala do Kněževsi u Prahy a v nedalekém Buštěhradu vychodil Radislav Bušek měšťanku.

V té době se pan Bušek začíná věnovat sborovému zpěvu. Již na obecné škole se učí hrát na housle, později se jako samouk věnuje hře na akordeon. Hudba se stala jeho celoživotním koníčkem.

První setkání s letadlem na Podkarpatské Rusi roku 1937 a následné pravidelné návštěvy letecké posádky ve Slatinských Dolech malého chlapce významně ovlivní. Chce se stát pilotem. Už za 2. světové války absolvoval rok na leteckém učilišti v Ruzyni v rámci Deutsche Lufthansa a po válce se doučil na strojírenském učilišti ČKD.

Když se rodina Buškova přestěhovala do Hřenska u Děčína v severních Čechách, vystudoval Radislav Bušek Střední průmyslovou školu strojní v Děčíně. V tomto období poznal svou budoucí manželku. Od svého snu absolvovat „létající“ letecké učiliště musel s ohledem na svůj zdravotní hendikep – barvoslepost – upustit, a proto si nakonec zvolil obor slaboproudá technika se zaměřením na leteckou radiokomunikaci.

Jako armádní technik potom nastoupil na letiště v Klecanech u Prahy, odkud se na přelomu 50. a 60. let 20. století pracovně přesunul i s manželkou a dvěma dcerami do Olomouce, kde v té době vznikala vojenský vrtulníkový útvar. Důsledky srpnových událostí roku 1968 v Československu (okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy a normalizace) zasáhly profesně i pana Buška. V souvislosti s tzv. Husákovými prověrkami, kdy měl pan Bušek projevit v dotazníku sympatie s Dubčekovou reformní politikou, byl z politických důvodů vyhozen z armády. I když se Radislav Bušek politicky neangažoval, donášeli na něj již v té době někteří jeho kolegové z práce Státní bezpečnosti (StB).

Pro následující období našel práci v Teplotech v Olomouci, zabývající se tepelně technickými zařízeními. Zde si zvýšil kvalifikaci, když složil státní zkoušky na elektřinu a na plyn. Než odešel do důchodu, pracoval zhruba deset let jako technik v JZD v Dubu na Moravě.

V současnosti je pan Bušek stále aktivním penzistou. Těší se ze své rodiny, se kterou je v pravidelném kontaktu a věnuje se svým zájmům – sborovému zpěvu, hře na akordeon a turistice.